

[Stats- og udenrigsministeren.]

Der synes i tinget at være bred tilslutning til ønskeligheden af en løsning, hvorved Danmark deltager i et frihandelsområde, som medtager landbrugsvarerne på en for landet tilfredsstillende måde. Hvorvidt en sådan løsning er opnåelig, og hvornår den tilstrækkelige afklaring af spørgsmålet vil foreligge, tør jeg ikke spå om. De meddelelser, der foreligger fra mødet i Paris, synes at give basis for en vis beskeden optimisme, selv om jeg må tage det forbehold, at en grundigere information om forhandlingerne endnu ikke foreligger i udenrigsministeriet; men man kan i øvrigt næppe vente, at mødet i Paris vil bringe fuld klarhed, eller mere direkte sagt: man kan ikke vente, at mødet i Paris vil bringe fuld klarhed. Vi står snarere — med de udspil, der har været i Paris både fra engelsk side, fra dansk side og fra forskellig side inden for de seks — over for indledningen til en ny runde betydningsfulde forhandlinger.

Under hensyn til alle de forhold, der knytter sig til denne sag, også under hensyn til den dominerende betydning, afgørelsen af disse spørgsmål må have for alle grupper i det danske folk, finder jeg det fuldkomment rimeligt, at tinget får lejlighed til en dybtgående drøftelse af samtlige disse problemer, også de nordiske, i den nærmeste fremtid. Jeg håber, at den påtænkte debat i november — for en sådan debat er jo påtænkt — for en gangs skyld kan holdes i et aftenmøde, således at hele landets befolkning gennem både fjernsyn og radio kan følge den. Jeg anser sagen for så stor og betydningsfuld, at denne fremgangsmåde vil være både ønskelig og påkrævet.

Det er klart, at regeringens åbningstale på en række områder må nøjes med at tilkendegive en hensigt eller fremhæve en hovedlinje. Når regeringens forslag er udarbejdet, må tinget tage standpunkt til dem ud fra deres indhold. Det gælder også store spørgsmål som f. eks. byggeriet. Og det gælder for så vidt også forsvarsspørgsmålet, men her kommer jo behandlingen i det politiske forsvarsudvalg, hvori fem partiers repræsentanter deltager, ind mellem regeringen og tinget.

Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen henviser til, at kun en snæver kreds af

tingets medlemmer ved besked om forsvarrets anliggender, sigtes der formentlig til forsvarsudvalget. Det er rigtigt, at der påhviler udvalgets medlemmer en vis pligt til hemmeligholdelse, men denne pligt angår kun de militære oplysninger, som er af en sådan karakter, at de af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan viderebringes. Derudover adskiller forsvarsudvalgets arbejde sig ikke fra arbejdet i andre udvalg. Det ærede medlem hr. Erik Eriksens parti er jo repræsenteret i udvalget, og jeg føler mig næsten overbevist om, at hvis det ærede medlem ivrigt spurgte sit eget partis medlemmer, ville han være i stand til at få en del af den oplysning, han her hævder at han savner.

Der er fra flere sider gjort bemærkninger om forsvaret. Jeg kan ikke se nytten af at tage debatten herom op i dag, hverken hvad udgiftsrammen, mandskabsstyrken eller tjenestetiden angår. Det må være regeringens pligt at søge et grundlag tilvejebragt for drøftelser i forsvarsudvalget, og forhandlingerne her mellem de fem partier må så føre til afgørelsen af karakteren af det forslag, som skal forelægges for det høje ting.

Jeg skal til det ærede medlem hr. Erik Eriksen blot tilføje, at jeg med interesse så udtalelsen fra hans partis landsmøde om, at man, som det hedder — jeg beder om tilladelse til et citat — „må lægge vægt på, at man udnytter de muligheder, som udviklingen i den udenrigspolitiske situation og på det våbentekniske område eventuelt måtte rumme for, uden at slække på sikkerhedskravet, at lette rustningsbyrderne“.

Det er ikke godt dansk, men meningen forekommer mig dog forholdsvis klar. Jeg synes i hvert fald, jeg vil bringe denne lille udtalelse af det ærede medlem i erindring, selv om jeg ikke opfordrer til nogen yderligere debat om disse forsvarsanliggender; de kommer jo til debat senere. Vi skal finde et grundlag, og jeg håber, at vi da gennem de forhandlinger, der skal føres, kan finde et grundlag, som kan samle alle partierne, i hvert fald de fem.

Debatten om partiernes stilling til NATO skal jeg lade ligge. Regeringens linje er udtrykt i åbningstalens ord herom.

Jeg har villet indskrænke mine svarbemærkninger hertil. Jeg håber ikke, det vil være skuffende for oppositionen, at det